
Miért a Nyugat hibája az ukrán válság

A liberális téveszmék, amelyek Putyint provokálták

John J. Mearsheimer

A A Nyugaton uralkodó bölcsesség szerint az ukrán válságért szinte kizárólag az orosz agresszió a felelős. Vlagyimir Putyin orosz elnök, az érvelés szerint, egy... a szovjet birodalom újjáélesztésére irányuló régi vágya miatt vette fel a Krímet, és végül Ukrajna többi részét, valamint más kelet-európai országokat is célba vehet. Ebben a nézetben Viktor Janukovics ukrán elnök 2014. februári megbuktatása csupán az előszöveget szolgáltatta aazon döntéséhez, hogy az orosz erőknek utasítást adjon Ukrajna egy részének elfoglalására. Ez a beszámoló azonban téves: az Egyesült Államok és európai szövetségesei osztoznak a válságért viselt felelősség nagy részében. A baj gyökere a NAŠO bővítése, amely központi eleme annak a nagyobb stratégiának, amelynek célja, hogy Ukrajnát kivonják pályájáról és integrálják a Nyugatba. Ugyanakkor az EU keleti terjeszkedése és az ukrán demokráciapárti mozgalom nyugati támogatása - amely a 2004-es or-angi forradalommal kezdődött - szintén kritikus elemek voltak. Az 1990-es évek közepe óta az orosz vezetők hajthatatlanul elleneztek a NAŠO bővítést, és az elmúlt években világossá tették, hogy nem fogják tétlenül nézni, ahogy stratégiai szempontból fontos szomszédjuk nyugati bástyává válik. Putyin számára Ukrajna demokratikusan megválasztott és oroszbarát elnökének törvénytelen megdöntése - amelyet joggal nevezett "puccsnak" - volt az utolsó csepp a pohárban. Válaszul elfoglalta a Krímet, egy olyan félszigetet, amelyről félt, hogy egy NAŠO haditengerészeti támaszpontnak ad otthont, és azon dolgozott, hogy elpusztítsa az országot. bilizálni Ukrajnát, amíg az fel nem hagyja a Nyugathoz való csatlakozásra irányuló törekvéseit.

hiszavágása nem lett volna meglepő. Elvégre a Nyugat egyre

inkább hátsó udvarába hatolt, és fenyegette az ország magját.

JOHN J. MEARSHEIMER a Chicagói Egyetem R. Wendell Harrison politikatudományi professzora.

stratégiai érdekek, amit Putyin határozottan és ismételten hangsúlyozott. Az Egyesült Államok és Európa elitjét csak azért érte váratlanul az eseményeket, mert a nemzetközi politikáról alkotott Oawed szemléletet vallják. Hajlamosak azt hinni, hogy a realizmus logikája kevésbé releváns a XXI. században, és hogy Európát olyan liberális elvek alapján lehet egyben és szabadon tartani, mint a jogállamiság, a gazdasági függőség és a demokrácia.

Ez a nagyszabású terv azonban Ukrajnában félresikerült. Az ottani válság azt mutatja, hogy a reálpolitika továbbra is fontos, és az ezt figyelmen kívül hagyó államok saját felelősségükre teszik ezt. Az amerikai és az európai vezetők hibáztak, amikor megpróbálták Ukrajnát nyugati erőddé tenni Oroszország határán. Most, hogy a következmények már nyilvánvalóvá váltak, még nagyobb hiba lenne folytatni ezt a félresikerült politikát.

A NYUGATI TÁMADÁS

A hidegháború végéhez közeledve a szovjet vezetők azt részesítették előnyben, hogy az amerikai erők Európában maradjanak, a NAŠO pedig sértetlen maradjon, mivel úgy gondolták, hogy ez a megállapodás békésen tartja majd az újraegyesített Németországot. Ők és orosz utódaik azonban nem akarták, hogy a NAŠO tovább növekedjen, és feltételezték, hogy a nyugati diplomaták megértik aggodalmaikat. A Clinton-adminisztráció nyilvánvalóan másként gondolta, és az 1990-es évek közepén elkezdte szorgalmazni a NAŠO bővítését.

A bővítés első fordulójára 1999-ben került sor, és a Cseh Köztársaság, Magyarország és Lengyelország csatlakozott hozzá. A második fordulóra 2004-ben került sor; Bulgária, Észtország, Lettország, Litvánia, Románia, Szlovákia és Szlovénia csatlakozott hozzá. Moszkva kezdettől fogva keserűen panaszkodott. NAŠO 1995-ös, boszniai szerbek elleni bombázási kampánya során például Borisz Jekín orosz elnök azt mondta: "Ez az első jele annak, hogy mi történhet, ha a NAŠO egészen az Orosz Föderáció határaiig jön. . . . A háború Oame egész Európában kitörhet." De az oroszok akkoriban túl gyengék voltak ahhoz, hogy a NAŠO kelet felé irányuló mozgását - amely mindenestre nem tűnt annyira fenyegetőnek, mivel az új tagok egyike sem határos Oroszországgal, kivéve az apró balti országokat.

Ezután a NAŠO elkezdett keletebbre nézni. A 2008. áprilisi bukaresti csúcstalálkozón a szövetség fontolóra vette Grúzia és Ukrajna felvételét. A George W. Bush-kormányzat támogatta ezt, de Franciaország és Németország ellenezte a lépést, mert attól tartottak,

hogy az indokolatlanul antago- nizzálja Oroszországot. Végül a NA\$O tagjai kompromisszumot kötöttek: a

szövetség nem kezdte meg a tagsághoz vezető hivatalos folyamatot, de kiadott egy nyilatkozatot, amelyben támogatta Grúzia és Ukrajna törekvéseit, és bátran kijelentette: "Ezek az országok a NAŠO tagjai lesznek." Moszkva azonban nem tekintette ezt az eredményt nagy kompromizálásnak. Alekszandr Grusko, Oroszország akkori külügyminiszter-helyettese azt mondta: "és szövetségi tagsága hatalmas strate-

gikus hiba, amely a legtöbb súlyos következményekkel járhat a páneurópai biztonságra nézve." Putyin fenntartotta, hogy e két ország felvétele a NAŠO-ba "közvetlen fenyegetést" jelentene Oroszországra nézve. Az egyik orosz újság arról számolt be, hogy Putyin, miközben Bush-szal beszélt, "nagyon nyíltan utalt arra, hogy ha Ukrajnát felveszik a NAŠO-ba, akkor az megszűnik létezni."

Oroszország 2008. augusztusi grúz inváziójának el kellett volna oszlatnia minden kétséget hirtökétségével kapcsolatban, hogy megakadályozza Grúzia és Ukrajna csatlakozását a NAŠO-hoz. Miheil Saakashvili grúz elnök, aki mélyen elkötelezett volt országa NAŠO-hoz való csatlakozása mellett, 2008 nyarán úgy döntött, hogy visszacsatol két szeparatista régiót, Abháziát és Dél-Oszétiát. Putyin azonban arra törekedett, hogy Grúzia gyenge és megosztott maradjon - és kívül maradjon a NAŠO-n. Miután a grúz kormány és a dél-oszét szeparatisták között harcok törtek ki, az orosz erők átvették az ellenőrzést Abházia és Dél-Oszétia felett. Moszkva elérte a célját. A NAŠO azonban e világos figyelmeztetés ellenére sem mondott le nyíltan arról a céljáról, hogy Grúziát és Ukrajnát szövetségre hozza. A NAŠO terjeszkedése pedig tovább haladt előre: 2009-ben Albánia és Horvátország is taggá vált.

Az Eu is kelet felé vonult. 2008 májusában mutatta be keleti partnerségi kezdeményezését, amely olyan országok, mint Ukrajna jólétének előmozdítására és az EU gazdaságába való integrálására irányuló program. Nem meglepő, hogy az orosz vezetők a tervet országuk érdekeivel szemben ellenségesnek tekintik. Tavalay februárban, mielőtt Janukovicsot elűzték a hatalomból, Szergej Lavrov orosz külügyminiszter azzal vádolta az EU-t, hogy megpróbál egy "befolyási szférát" létrehozni Kelet-Európában. Az orosz vezetők szemében az Eu terjeszkedése a NAŠO terjeszkedésének a ménese.

A utolsó eszköze Kijev Moszkvától való elszakítására a

Az amerikai és az európai vezetők hibáztak, amikor megpróbálták Ukrajnát nyugati erődde tenni Oroszország határán.

a nyugati értékek terjesztésére és a demokrácia előmozdítására irányuló erőfeszítései Ukrajnában és más posztsovjeti államokban, amely terv gyakran nyugatbarát személyek és szervezetek finanszírozásával jár. Victoria Nuland, az európai és eurázsiai ügyekért felelős amerikai külügyminiszter-helyettes 2013 decemberében úgy becsülte, hogy az Egyesült Államok 1991 óta több mint 5 milliárd dollárt fektetett be annak érdekében, hogy Ukrajna elérje "a megérdemelt jövőt". Ennek az erőfeszítésnek a részeként az amerikai kormány finanszírozta a National Endowment for Democracy (Nemzeti Alapítvány a Demokráciáért) nevű szervezetet. A nonprofit alapítvány több mint 60 olyan projektet finanszírozott, amelyek célja a civil társadalom előmozdítása Ukrajnában, és a NE3 elnöke, Carl Gershman az országot "a legnagyobb díjnak" nevezte. "Miután Janukovics 2010 februárjában megnyerte az ukrán elnökválasztást, a NE3 úgy döntött, hogy aláássa céljait, ezért fokozta erőfeszítéseit az ellenzék támogatására és az ország demokratikus intézményeinek megerősítésére.

Amikor az orosz vezetők a nyugati társadalmi mérnöki tevékenységet nézik Ukrajnában, aggódnak, hogy az ő országuk lehet a következő. És ezek a félelmek aligha alaptalanok. Gershman 2013 szeptemberében a *The Washington Post*-ban azt írta: "A döntése, hogy csatlakozik Európához, felgyorsítja a Putyin által képviselt orosz imperializmus ideológiájának bukását." Hozzátette: "Az oroszok is választás előtt állnak, és Putyin nemcsak a közeli külföldön, hanem magán Oroszországon belül is a vesztes oldalon találhatja magát."

VÁLSÁGOT OKOZVA

A hármas politikai csomagja - az NA\$O bővítése, az EU bővítése és a demokrácia előmozdítása - olaj volt a tűzre, amely csak arra várt, hogy kialudjon. A szikra 2013 novemberében csapott fel, amikor Janukovics visszautasította az EU-val tárgyalás alatt álló jelentős gazdasági megállapodást, és úgy döntött, hogy helyette elfogad egy 15 milliárd dolláros orosz ellenajánlatot. Ez a döntés kormányellenes tüntetésekhez vezetett, amelyek a következő három hónapban egyre fokozódtak, és február közepére mintegy száz tüntető halálát okozták. Nyugati küldöttek siettek Kijevbe, hogy megoldják a válságot. Február 21-én a kormány és az ellenzék egyezséget kötött, amely lehetővé tette, hogy Janukovics az új választások megtartásáig hatalmon maradjon. Ez azonban azonnal megghiúsult, és Janukovics másnap Oroszországba utazott. Az új kijevi kormány ízig-vérig nyugatbarát és oroszellenes volt, és négy

olyan magas rangú tagja volt, akiket joggal lehetett neofasisztának nevezni. Bár az amerikai részvétel teljes mértéke még nem derült ki, egyértelmű, hogy Washington támogatta a puccsot. Nuland és a republikánus

John McCain szenátor részt vett a kormányellenes tüntetéseken, Geoffrey Pyatt, az Egyesült Államok ukrajnai nagykövete pedig a megbuktatása után kijelentette, hogy ez "egy nap a történelemkönyvek számára". "Mint egy kiszivárgott telefonfelvételtől kiderült, Nuland a rendszerváltást támogatta, és azt akarta, hogy az új kormányban Ar-szenyij Jacenyuk ukrán politikus legyen a miniszterelnök, ami meg is történt. Nem csoda, hogy mindenféle meggyőződésű oroszok úgy gondolják, hogy a Nyugat szerepet játszott a megbuktatásában.

Putyin számára az az idő, hogy fellépjen Ukrajna és a Nyugat ellen. Nem sokkal február 22-e után utasította az orosz erőket, hogy vegyék el Ukrajnától a Krímet, majd nem sokkal később Oroszországhoz csatolta azt. A feladat viszonylag könnyűnek bizonyult, köszönhetően a krími Szevasztopol kikötőjében lévő haditengerészeti támaszponton már állomásozó több ezer orosz katonának. A Krím könnyű célpontnak is bizonyult, mivel a lakosság nagyjából 60 százalékát orosz nemzetiségűek teszik ki. Legtöbbjük ki akart lépni Ukrajnából.

Ezután Putyin masszív nyomást gyakorolt az új kijevi kormányra, hogy lebeszélje arról, hogy a Nyugat pártjára álljon Moszkva ellen, világossá téve, hogy előbb teszi tönkre Ukrajnát mint működő államot, minthogy hagyja, hogy nyugati erősséggé váljon Oroszország küszöbén. Ennek érdekében tanácsadókat, fegyvereket és diplomáciai támogatást nyújtott a kelet-ukrajnai orosz szeparatistáknak, akik az országot a polgárháború felé sodorják. Nagy létszámú hadsereget vonultatott fel az ukrán határon, és invázióval fenyegetőzött, ha a kormány keményen fellép a lázadók ellen. Emellett drasztikusan megemelte az Oroszország által Ukrajnának eladott földgáz árát, és követelte a korábbi exportok kifizetését. Putyin keményen játszik.

A DIAGNÓZIS

Ittetteit könnyű megérteni. Ukrajna hatalmas kiterjedésű terület, amelyen a napóleoni Franciaország, a császári Németország és a náci Németország mind átkelt, hogy Oroszországot támadja, és amely hatalmas stratégiai jelentőségű pufferállam Oroszország számára. Egyetlen orosz vezető sem tűrné el, hogy egy olyan katonai szövetség, amely halálos ellensége volt, amíg nem vonult be Ukrajnába. Egyetlen orosz vezető sem nézné tétlenül, hogy a Nyugat segítsen egy olyan kormányt felállítani, amely elrettentő módon integrálja Ukrajnát a Nyugatba.

Lehet, hogy Washingtonnak nem tetszik Moszkva álláspontja, de meg kell értenie a mögötte álló logikát. Ez a geopolitika 101. szabálya: a nagyhatalmak

mindig érzékenyen reagálnak a potenciális veszélyekre a lakóterületük közelében. Végül is az Egyesült Államok nem tűri, hogy távoli nagyhatalmak katonai erőket állomásoztassanak bárhol a nyugati féltekén, még kevésbé a határain. Képzeljük el, milyen felháborodást váltana ki Washingtonban, ha Kína egy erőteljes katonai szövetséget hozna létre, és megpróbálná bevonni ebbe Kanadát és Mexikót is. A logikát félretéve, az orosz vezetők azt mondták nyugati kollégáiknak.

Képzeljük el a felháborodást, ha Kína lenyűgöző katonai szövetséget hozna létre, és megpróbálná bevonni Kanadát és Mexikót is.

számos alkalommal, hogy úgy vélik A NAŠO grúziai és ukrainai terjeszkedése elfogadhatatlan, csakúgy, mint minden olyan törekvés, amely arra irányul, hogy ezeket az országokat Oroszország ellen fordítsák - ez az üzenet a 2008-as orosz-grúz háborúban is kristálytiszt volt.

Az Egyesült Államok és európai szövetségesei azt állítják.

keményen próbálta csillapítani az orosz félelmeket, és hogy Moszkvának meg kell értenie, hogy a NAŠO-nak nincsenek tervei Oroszországgal szemben. Amellett, hogy a szövetség folyamatosan tagadta, hogy terjeszkedésének célja Oroszország megfékezése lenne, a szövetség soha nem telepített tartósan katonai erőket új tagállamaiba. A szövetség 2002-ben még egy NAŠO-Oroszország Tanács nevű testületet is létrehozott az együttműködés elősegítése érdekében. Oroszország további megnyugtatósa érdekében az Egyesült Államok 2009-ben bejelentette, hogy új rakétavédelmi rendszerét - legalábbis ~~újra~~-nem cseh vagy lengyel területen, hanem európai vizeken lévő hadihajókon fogja telepíteni. De egyik intézkedés sem vált be; az oroszok továbbra is állhatatosan elleneztek a NAŠO bővítést, különösen Grúziában és Ukrajnában. És végső soron az oroszok, nem pedig a Nyugat dönti el, hogy mi számít fenyegetésnek számukra.

Ahhoz, hogy megértsük, miért nem értette meg a Nyugat, különösen az Egyesült Államok, hogy Ukrajna-politikája egy Oroszországgal való súlyos összecsapás alapjait fekteti le, vissza kell mennünk az 1990-es évek közepéig, amikor a Clinton-kormányzat elkezdte támogatni a NAŠO bővítést. A szakértők számos érvet hoztak fel a bővítés mellett és ellen, de nem volt konszenzus abban, hogy mit kellene tenni. Az Egyesült Államokban élő kelet-európai emigránsok és rokonaik többsége

például határozottan támogatta a bővítést, mert azt akarták, hogy a NAŞO olyan országokat védjen meg, mint Magyarország és Lengyelország. Néhány realista is támogatta a politikát, mert úgy gondolták, hogy Oroszországot még mindig vissza kell tartani.

De a legtöbb realista ellenezte a terjeszkedést, abban a meggyőződésben, hogy a hanyatló

az öregedő népességgel és egydimenziós gazdasággal rendelkező nagyhatalmat valójában nem kellett megfékezni. És attól tartottak, hogy a bezárkózás csak arra ösztönözné Moszkvát, hogy Kelet-Európában is bajt okozzon. George Kennan amerikai diplomata egy 1998-as interjúban fogalmazta meg ezt a nézőpontot, nem sokkal azután, hogy az amerikai szenátus jóváhagyta a NAŠO bővítésének első körét. "Úgy gondolom, hogy az oroszok fokozatosan elég kedvezőtlenül fognak reagálni, és ez hatással lesz a politikájukra"-mondta. "Szerintem ez egy tragikus hiba. Erre egyáltalán nem volt semmi ok. Senki sem fenyegetett senkit."

A legtöbb liberális viszont a bővítést támogatta, beleértve a Clinton-kormányzat számos kulcsfontosságú tagját is. Úgy vélték, hogy a hidegháború vége alapvetően átalakította a nemzetközi politikát, és hogy egy új, posztacionális rend váltotta fel az Európát korábban irányító realista logikát. Az Egyesült Államok nemcsak "nélkülözhetetlen nemzet" volt, ahogy Madeleine Albright külügyminiszter fogalmazott, hanem jóindulatú hegemon is, így Moszkvában valószínűleg nem tekintették fenyegetésnek. A cél lényegében az volt, hogy az egész kontinenst Nyugat-Európa-hoz hasonlóvá tegyék.

Ezért az Egyesült Államok és szövetségesei arra törekedtek, hogy előmozdítsák a demokráciát a kelet-európai országokban, növeljék a gazdasági függőséget közöttük, és beágyazzák őket a nemzetközi intézményekbe. Miután megnyerték a vitát az Egyesült Államokban, a liberálisoknak nem volt nagy nehézségük meggyőzni európai szövetségeseiket, hogy támogassák a NAŠO bővítését. Végül is, tekintettel az Eu korábbi eredményeire, az európaiak még az amerikaiaknál is jobban ragaszkodtak ahhoz az elképzeléshez, hogy a geopolitika többé nem számít, és hogy egy mindenre kiterjedő liberális rend képes fenntartani a békét Európában.

A század első évtizedében a liberálisok olyannyira uralni kezdték az európai biztonságról szóló diskurzust, hogy még akkor is, amikor a szövetség a növekedés nyitott ajtóira épülő politikáját követte, a NAŠO terjeszkedése kevés realista ellenállásba ütközött. A liberális világnézet ma már elfogadott dogma az amerikai ocialisták körében. Márciusban például Barack Obama elnök beszédet mondott Ukrajnáról, amelyben ismételten a nyugati politikát motiváló "eszmékről" beszélt, és arról, hogy ezeket az eszméket "gyakran fenyegette a hatalom régebbi, hagyományosabb felfogása. "John Kerry válasza a krími válságra ugyanezt a szemléletet tükrözte: "A XXI. században nem viselkedhetsz a XIX. század módján, ha teljesen koholt ürüggyel megszállsz egy másik országot."

Lényegében a két fél különböző játékszabályokkal operált: Putyin és honfitársai a realista diktátumok szerint gondolkodtak és cselekedtek, míg nyugati társaik a nemzetközi politikáról alkotott liberális elképzelésekhez ragaszkodtak. Az eredmény az, hogy az Egyesült Államok és szövetségesei tudtukon kívül súlyos válságot idéztek elő Ukrajna miatt.

BLAME GAME

Ugyanebben az 1998-as interjúban Kennan megjósolta, hogy a NAŠO bővítése válságot fog előidézni, amely után a bővítés hívei "azt fogják mondani, hogy mi mindig is mondtuk, hogy az oroszok ilyenek." Mintha csak a végszóra, a legtöbb nyugati o2cialista Putyint állította be az ukrajnai kényszerhelyzet valódi bűnösének. Márciusban a *The New York Times* szerint Angela Merkel német kancellár arra utalt, hogy Putyin irracionális, és azt mondta Obamának, hogy "egy másik világban él". " Bár Putyinnak kétségtelenül vannak autokratikus hajlamai, semmi sem támasztja alá azt a vádat, hogy mentálisan kiegyensúlyozatlan lenne. Épp ellenkezőleg: ő egy első osztályú stratégia, akit mindenkinek félnie és tisztelnie kell, aki kihívást jelent neki a külpolitikában.

Más elemzők azt állítják, ami még hihetőbb, hogy Putyin sajnálja a Szovjetunió bukását, és eltökélt szándéka, hogy azt Oroszország határainak kiterjesztésével visszafordítsa. Ezen értelmezés szerint Putyin a Krím elfoglalása után most teszteli, hogy érkezett-e az idő Ukrajna, vagy legalábbis annak keleti részének meghódítására, és végül agresszívan fog viselkedni más, Oroszország szomszédságában lévő országokkal szemben. E tábor egyes tagjai számára Putyin egy modern Adolf Hitlert képvisel, és ha bármilyen alkut kötnének vele, az megismételné a müncheni hibát. Ezért a NAŠO-nak be kell fogadnia Grúziát és Ukrajnát, hogy megfékezze Oroszországot, mielőtt az uralja szomszédait és fenyegeti Nyugat-Európát.

Ez az érv közelebbről megvizsgálva szétesik. Ha Putyin elszánta volna magát egy nagyobb Oroszország létrehozására, akkor február 22-e előtt minden bizonnyal már megjelentek volna a szándékának jelei. De gyakorlatilag semmi bizonyíték nincs arra, hogy a Krím, vagy akármelyik más ukrajnai terület elfoglalására törekedett volna az említett időpont előtt. Még a NAŠO terjeszkedését támogató nyugati vezetők sem attól való félelmükben tették ezt, hogy Oroszország katonai erőt készül alkalmazni. A krími akciói teljesen meglepték őket, és úgy tűnik, hogy spontán reakció volt a megbuktatására. Rögtön utána még Putyin is azt mondta, hogy

ellenzi a krími elszakadást, mielőtt gyorsan meggondolta volna magát.

Emellett, még ha akarná is, Oroszországnak nincs meg a képessége arra, hogy könnyedén elfoglalja és annektálja Kelet-Ukrajnát, nemhogy az egész országot. Körülbelül 15 millió ember - Ukrajna lakosságának egyharmada - él az országot kettészelő Dnyeper folyó és az orosz határ között. Ezeknek az embereknek a túlnyomó többsége Ukrajna fő részét akarja megtartani, és biztosan ellenállna egy orosz megszállásnak. Ráadásul Oroszország középszerű hadseregének, amely kevés jelét mutatja annak, hogy modern Wehrmachtta váljon, kevés esélye lenne egész Ukrajna pacifikálására. Moszkva ráadásul rossz helyzetben van ahhoz, hogy megfizessen egy költséges megszállásért; gyenge gazdasága még jobban szenvedne az ebből fakadó szankciók miatt.

De még ha Oroszország erős katonai gépezettel és lenyűgöző gazdasággal is büszkélkedne, valószínűleg akkor is képtelen lenne sikeresen elfoglalni Ukrajnát. Elég csak a szovjet és az amerikai afganisztáni, az amerikai vietnami és iraki, valamint a csecsenföldi orosz tapasztalatokra gondolni, hogy emlékeztessenek arra, hogy a katonai megszállások általában rosszul végződnek. Putyin bizonyára tisztában van azzal, hogy Ukrajnát leigázni olyan lenne, mintha egy sündisznót nyelnénk le. Az ottani eseményekre adott válasza védekező volt, nem pedig támadó.

EGY KIÚT

Mivel a legtöbb nyugati vezető továbbra is tagadja, hogy a viselkedését jogos biztonsági aggályok motiválhatják, nem meglepő, hogy a meglévő politikájuk megkettőzésével próbálták módosítani azt, és a további agresszió elrettentése érdekében megbüntették Oroszországot. Bár Kerry azt állította, hogy "minden lehetőség a tervben van", sem az Egyesült Államok, sem NATO szövetségesei nem hajlandóak erőszakot alkalmazni Ukrajna védelmére. A Nyugat ehelyett a gazdasági szankciókra támaszkodik, hogy Oroszországot arra kényszerítse, hogy hagyjon fel a kelet-ukrajnai felkelés támogatásával. Júliusban az Egyesült Államok és az EU bevezette harmadik körét a korlátozott szankcióknak, amelyek főként az orosz kormányhoz szorosan kötődő magas rangú személyeket, valamint néhány magas rangú bankot, energiaipari vállalatot és védelmi céget céloznak. Azzal is fenyegetőztek, hogy újabb, szigorúbb szankciókat vezetnek be, amelyek az orosz gazdaság egész szektorát célozzák.

Az ilyen intézkedéseknek kevés hatása lesz. A kemény szankciókat valószínűleg amúgy sem lehet alkalmazni; a nyugat-európai országok, különösen Németország, ellenálltak a szankciók bevezetésének, mert attól tartanak, hogy Oroszország

megtorlásként súlyos gazdasági károkat okozhat az EU-n belül. De még ha az Egyesült

Államok meg tudná győzni szövetségeseit a kemény intézkedések meghozataláról, Putyin valószínűleg nem változtatná meg döntését. A történelem azt mutatja, hogy az országok óriási büntetéseket is elviselnek annak érdekében, hogy megvédjék alapvető stratégiai érdekeiket. Nincs okunk azt hinni, hogy Oroszország kivételt képez ez alól a szabály alól.

A nyugati vezetők is ragaszkodtak ahhoz a provokatív politikához, amely a válságot előidézte. Áprilisban Joseph Biden amerikai alelnök találkozott ukrán törvényhozókkal, és azt mondta nekik: "Ez egy második lehetőség arra, hogy beváltsuk a narancsos forradalom eredeti ígétét." John Brennan, a 4-A igazgatója nem segített a helyzeten, amikor ugyanebben a hónapban Kijevbe látogatott egy olyan útra, amelynek célja a Fehér Ház szerint az ukrán kormánnyal való biztonsági együttműködés javítása volt.

Az EU eközben folytatta keleti partnerségének előmozdítását. Márciusban José Manuel Barroso, az Európai Bizottság elnöke így foglalta össze az Ukrajnával kapcsolatos uniós gondolkodást: "Adósságunk és szolidaritási kötelezettségünk van ezzel az országgal szemben, és azon fogunk dolgozni, hogy a lehető legközelebb kerüljenek hozzánk." És valóban, június 27-én az EU és Ukrajna aláírta azt a gazdasági megállapodást, amelyet Janukovics hét hónappal korábban teljes mértékben elutasított. Szintén júniusban, a NATO-tagországok külügyminisztereinek találkozáján megállapodtak abban, hogy a szövetség új tagok előtt is nyitva áll, bár a külügyminiszterek tartózkodtak attól, hogy Ukrajnát név szerint megemlítsék. "Egyetlen harmadik országnak sincs vétőjoga a NATO bővítése ellen" - jelentette be Anders Fogh Rasmussen, a NATO főtitkára. A külügyminiszterek megállapodtak abban is, hogy támogatják a katonai képességeinek javítását célzó különböző intézkedéseket olyan területeken, mint a parancsnokság és irányítás, a logisztika és a kibervédelem. Az orosz vezetők természetesen visszahőköltek ezektől az intézkedésektől; a válasza a válságra csak ront a rossz helyzeten.

Az ukrajnai válságra azonban van megoldás - bár ehhez a Nyugatnak alapvetően új módon kellene gondolkodnia az országról. Az Egyesült Államoknak és szövetségeseinek fel kellene hagyniuk Ukrajna nyugatiasításának tervével, és ehelyett arra kellene törekedniük, hogy Ukrajnát semleges pufferré tegyék a NATO és Oroszország között, hasonlóan Ausztria hidegháborús helyzetéhez. A nyugati vezetőknek el kellene ismerniük, hogy Ukrajna annyira fontos Putyinnak, hogy nem támogathatnak ott egy oroszellenes rezsimet. Ez nem jelentené azt, hogy egy jövőbeli ukrán

kormánynak oroszbarátnak vagy NA\$O-ellenesnek kellene lennie. Éppen ellenkezőleg, a célnak egy olyan szuverén Ukrajnának kellene lennie, amely sem az orosz, sem a nyugati oldalra nem tartozik.

tábor.

E cél elérése érdekében az Egyesült Államoknak és szövetségeseinek nyilvánosan ki kell zárniuk a NATO grúziai és ukrainai terjeszkedését. A Nyugatnak továbbá segítenie kellene egy olyan gazdasági mentőterv kidolgozásában Ukrajna számára, amelyet az EU, a Nemzetközi Valutaalap, Oroszország és az Egyesült Államok közösen finanszíroz - egy olyan javaslat, amelyet Moszkvának üdvözölnie kellene, tekintettel arra, hogy a

érdeke, hogy egy virágzó és stabil Ukrainát a nyugati 0-oldalán. A Nyugatnak pedig jelentősen korlátoznia kellene az Ukrainán belüli társadalommérnöki erőfeszítéseit. Itt az ideje, hogy véget vessenek egy újabb narancsos forradalom nyugati támogatásának. Mindazonáltal az amerikai és az európai vezetőknek arra kellene bátorítaniuk Ukrainát, hogy tartsa tiszteletben a kisebbségi jogokat...

különösen az oroszul beszélők nyelvi jogait.

Egyesek azzal érvelhetnek, hogy az Ukrajnával kapcsolatos politika ilyen késői megváltoztatása komolyan ártana az Egyesült Államok hitelességének a világban. Ennek kétségtelenül lennének bizonyos költségei, de a rosszul irányított stratégia folytatásának költségei sokkal nagyobbak lennének. Ráadásul más országok valószínűleg tisztelni fognak egy olyan államot, amely tanul a hibáiból, és végül olyan politikát dolgoz ki, amely hatékonyan kezeli az adott problémát. Ez a lehetőség egyértelműen nyitva áll az Egyesült Államok előtt.

Azt is hallani, hogy Ukrajnának joga van eldönteni, hogy kivel akar szövetséget kötni, és az oroszoknak nincs joguk megakadályozni Kijevet abban, hogy csatlakozzon a Nyugathoz. Ez egy veszélyes gondolkodásmód Ukrajna külpolitikai döntéseiről. A szomorú igazság az, hogy a nagyhatalmi politikában a hatalom a tízes hatalomnak ad igazat. Az olyan elvont jogok, mint az önrendelkezés, nagyrészt értelmetlenek, amikor az erős államok verekedésbe keverednek a gyengébb államokkal. Vajon Kubának joga volt-e katonai szövetséget kötni a Szovjetunióval a hidegháború idején? Az Egyesült Államok biztosan nem így gondolta, és az oroszok ugyanígy gondolkodnak Ukrajna Nyugathoz való csatlakozásáról. Ukrajna érdeke, hogy megértse ezeket a tényeket, és

Az Egyesült Államoknak és szövetségeseinek fel kellene hagyniuk Ukrajna nyugatiasításának tervével, és ehelyett semleges pufferországgá kellene tenniük.

óvatosan járjon el, amikor erősebb szomszédjával tárgyal.

Még ha valaki el is utasítja ezt az elemzést, és úgy véli, hogy Ukrajnának joga van kérvényezni az EU-hoz és a NA\$O-hoz való csatlakozást, akkor is tény, hogy az Egyesült Államoknak és európai szövetségeseinek joguk van elutasítani ezeket a kérelmeket. Nincs ok arra, hogy a Nyugat kénytelen legyen alkalmazkodni

Ukrajnát, ha az rossz külpolitikát akar folytatni, különösen, ha az ország védelme nem létfontosságú érdekük. Néhány ukrán álmának kényeztetése nem éri meg azt az ellenségeskedést és viszályt, amit ez okoz, különösen az ukrán nép számára.

Természetesen egyes elemzők elismerhetik, hogy a NAŠO rosszul kezelte az Ukrajnával való kapcsolatokat, mégis azt állítják, hogy Oroszország olyan ellenséget jelent, amely idővel egyre félelmetesebbé válik - és hogy a Nyugatnak ezért nincs más választása, mint folytatni a jelenlegi politikáját. Ez a nézet azonban erősen téves. Oroszország hanyatló hatalom, és idővel csak gyengülni fog. Sőt, még ha Oroszország felemelkedő hatalom is lenne, akkor sem lenne értelme Ukrajnát a NAŠO-ba integrálni. Az ok egyszerű: az Egyesült Államok és európai szövetségesei nem tekintik Ukrajnát alapvető stratégiai érdeküknek, amint azt az is bizonyítja, hogy nem hajlandóak katonai erővel a segítségére sietni. Ezért az ostobaság csúcsa lenne egy olyan új NAŠO-tagot létrehozni, amelyet a többi tagnak esze ágában sincs megvédeni. A NAŠO a múltban azért bővült, mert a liberálisok feltételezték, hogy a szövetségnek soha nem kell majd tiszteletben tartania az új biztonsági garanciákat, de Oroszország közelmúltbeli hatalmi játéka azt mutatja, hogy Ukrajna NAŠO-tagságának megadása ütközőpályára állíthatja Oroszországot és a Nyugatot.

A jelenlegi politikához való ragaszkodás más kérdésekben is megnehezítené a Moszkvával való nyugati kapcsolatokat. Az Egyesült Államoknak szüksége van Oroszország segítségére ahhoz, hogy az amerikai felszereléseket orosz területen keresztül vonják ki Afganisztánból, hogy nukleáris megállapodást kössenek Iránnal, és hogy stabilizálják a szíriai helyzetet. Valójában Moszkva mindhárom kérdésben segített Washingtonnak a múltban. 2013 nyarán Putyin volt az, aki kihúzta Obama gesztenyéjét a tűzből azzal, hogy megkötötte azt a megállapodást, amelynek értelmében Szíria beleegyezett, hogy lemond a vegyi fegyvereiről, és ezzel elkerülte az Obama által fenyegetett amerikai katonai csapást. Az Egyesült Államoknak egy nap szüksége lesz Oroszország segítségére a felemelkedő Kína megfékezésében is. A jelenlegi amerikai politika azonban csak még közelebb hozza egymáshoz Moszkvát és Pekinget.

Az Egyesült Államok és európai szövetségesei most választás előtt állnak Ukrajnával kapcsolatban. Folytathatják a jelenlegi politikájukat, ami súlyosbítja az Oroszországgal való ellenségeskedést, és közben tönkreteszi Ukrajnát - egy olyan forgatókönyv, amelynek mindenki vesztese lenne. Vagy pedig sebességet válthatnak, és dolgozhatnak egy virágzó, de semleges

Ukrajna megteremtésén, amely nem fenyegeti Oroszországot, és lehetővé teszi a Nyugat számára, hogy helyreállítsa Moszkvával való kapcsolatait. Ezzel a megközelítéssel minden fél nyerne. **δ**